

Landslakken op het strand.

Guido Rappé

Het verschijnen van lege schelpen van landslakken in de vloedlijn is mij al lang bekend. Het betrof altijd soorten die levend in de Belgische duinen voorkomen. Hoe die schelpen in de vloedlijn terechtkomen is een kwestie van speculatie. Betreft het dieren die van de duinen tuimelen en zo op het strand ? Zijn het lege schelpenhuisjes die uit de duinen waaien ? In deze tijden van duinerosie is de tuimeltheorie zo gek nog niet. Dieren die in de voorste vegetatie op het duinklif leven kunnen met het duinzand in het beukende hoogwater terecht- en omkomen.

Er zijn echter nog andere scenario's mogelijk. Op 21 mei 1994 keerde ik, kletsnat van een hevige plensbui, langs de duinvoet terug tussen Harendijke en Wenduine. De duinen waren op dit traject sterk geërodeerd, na een stormenrijke winter, maar glooiden onderaan sterk naar het strand toe. Op deze kale glooiing waren regelmatig levende slakken aan te treffen. Over een afstand van 600 meter vond ik 77 gewone tuinslakken *Cepaea nemoralis* en 1 zandslak *Theba pisana*. Sommige slakken waren half of grotendeels onder het zand bedolven, andere lagen boven op het zand, nog andere kropen rond in deze natte woestijn. Het was duidelijk dat deze dieren door de vele hevige regenbuien van die dag, samen met massa's zand, van de duinen afgespoeld waren. Dat verklaart waarom sommige bedolven waren. Wellicht werden ook slakken levend begraven. Alleen puinruimen kan de werkelijke omvang van deze natuurramp voor de slakken openbaren.

**Kapelstraat 3
9910 URSEL**